

Arrest

nr. 29 644 van 8 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HENDRIX, die loco advocaat N. BIELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot inschrijving als burger van de Unie op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd meegedeeld dat zij, overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, over een bijkomende termijn van één maand beschikte om alsnog de vereiste documenten over te maken waaruit kon afgeleid worden dat zij voldeed aan de bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 24 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 27 maart 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1)

Reden van de beslissing (2):

(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. De betrokkene legt onvoldoende bewijs voor dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. (art. 50, §2, 4°). Betrokkene legt enkel officiële stukken voor van inkomsten uit uitkering, kindergeld en pensioenfondsen. Echter onvoldoende om een gezin van 5 personen (betrokkene, haar echtgenoot en 3 kinderen) in hun onderhoud te voorzien. Uit haar bankuittreksel blijkt wel dat zij nog inkomsten geniet, maar daarvan werden geen officiële stukken voorgelegd zoals wij gevraagd hadden bij de bijlage 20 zonder bevel. Wij weten dus niet over welke periode zij deze ontvangt en of zij die nog zal ontvangen nu ze in België woont. Derhalve moet besloten worden dat betrokkene niet de zekerheid verschaft over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen tijdens het verblijf met haar gezin ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel. (art. 40 §4, 3° van de wet van 15/12/1980 (...))."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat zij en haar echtgenoot wel degelijk voldoende inkomsten genereren en wijst er dienaangaande op dat zij een WAO-uitkering voor onbepaalde duur heeft van 802,22 euro per maand, een maandelijkse uitkering van de belastingdienst in Nederland van 125 euro per maand, kindergeld ten bedrage van 193,73 euro per maand en een bijkomende WAO-uitkering van 142,10 euro per maand. Zij stelt dat dit gezinsinkomen van 1263,05 euro per maand hoger is dan de sociale bijstand, die in september 2008 werd vastgesteld op 948,74 euro per maand voor een persoon die samenwoont met een gezin te zijnen laste. Tot slot voert verzoekster aan dat haar echtgenoot zal gaan werken.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° (...) voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met

het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. ”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 februari 2009 werd verzocht om bewijzen over te maken van alle bestaansmiddelen die zij ter beschikking heeft, met name *“bewijzen van de uitbetalingsinstellingen (die de uitkeringen en toelagen uitbetalen) met daarop vermeld het bedrag en de periodiciteit van de uitkeringen, dit voor alle uitkeringen en toelagen die betrokkene ontvangt”* en *“eventueel bewijzen van andere middelen van bestaan.”* Verzoekster maakte op 18 maart 2009 over stukken waaruit blijkt dat zij een arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet van 802,22 euro per maand, kindergeld ten bedrage van 193,73 euro per maand en een uitkering van het Pensioenfonds SdB van 142,10 euro per maand. Zij maakte tevens bankrekeninguittreksels over.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat verzoekster onvoldoende aangetoond heeft dat zij over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat zij en haar gezinsleden ten laste van het Belgische sociale bijstandstelsel vallen.

Er dient op te worden gewezen dat het gegeven dat verzoekster momenteel een inkomen heeft dat hoger is dan de sociale bijstand in België voor een persoon met een gezin ten laste niet automatisch tot gevolg heeft dat zij geacht moet worden over voldoende bestaansmiddelen voor haarzelf en haar gezin te beschikken in de zin van artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, voorziet immers dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, en ondermeer met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden ten laste.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die zowel haar echtgenoot als drie kinderen ten laste heeft, slechts over een beperkt vervangingsinkomen beschikt dat opgebouwd is uit verschillende uitkeringen en toelagen. Aangezien verzoekster nagelaten heeft aan te tonen dat zij ook na haar vertrek uit Nederland zal kunnen blijven beschikken over alle uitkeringen en toelagen waaruit haar huidige inkomen bestaat, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat zij niet de zekerheid verschaft over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf met haar gezin ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van België en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Het is verder evenmin kennelijk onredelijk om geen rekening te houden met de inkomsten die vermeld staan op de bankrekeninguittreksels van verzoekster - waaronder de maandelijkse uitkering van de belastingdienst in Nederland ten bedrage van 125 euro - nu verzoekster heeft nagelaten, ondanks de uitdrukkelijke vraag hiertoe van het bestuur, om stukken neer te leggen die het bestuur in de mogelijkheid zouden stellen om na te gaan over welke periode verzoekster deze inkomsten ontvangt en of zij die nog zal ontvangen nu ze in België woont.

Waar verzoekster nog stelt dat haar echtgenoot zal gaan werken, kan de Raad slechts opmerken dat het bestuur bij het nemen van een beslissing geen rekening dient te houden met loutere hypothesen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster zich verder beroept op een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat zij deze bepaling niet nuttig kan invoeren nu zij een aanvraag tot inschrijving als *“burger van de Unie”* op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en artikel 40bis van deze wet slechts betrekking heeft op *“de familieleden van de burger van de Unie”*. Verzoekster laat trouwens verder na toe te lichten in functie van welke burger van de Unie zij tot een verblijf in het Rijk zou kunnen worden toegelaten.

Een schending van de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en verwijst vervolgens naar de gegevens en bewijsstukken die zij heeft aangehaald in haar eerste middel.

Het kan, gelet op het feit dat dit middel niet meer is dan een herhaling van het eerste middel, volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. T. LEYSEN,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK